

Ζακύνθιον Ημερολόγιον
(Γεωργ. Δ. Λογοθέτου)

Καίσαρ Βιταλιάνη [Ceasar Vitaliani]

Αιταίων ο παιδοκτόνος

Μονόπρακτος κωμωδία

Ζακύνθιον Ημερολόγιον (Γεωργ. Δ. Λογοθέτου), *Ζάκυνθος* (1890), σ. 78-95

ΑΚΤΑΙΩΝ

Ο ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ

μονόπρακτος κωμωδία

ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΒΙΤΑΛΙΑΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (δεκαεξαέτις)

ΑΚΤΑΙΩΝ, σύζυγός της (είκοσιπενταετής)

ΡΟΖΑ, χωρική, υπηρέτρια τοῦ Ἀκταίωτος.

Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰταλίας.

Ἐποχὴ ἐνεσῶσα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ καὶ ΑΚΤΑΙΩΝ

ΠΗΝ. (κάθεται ἀπέναντι τοῦ Ἀκταίωτος ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς, προγευματίζουσα) Δὲν τρώγεις, Ἀκταίωτος;

ΑΚΤ. Ναί. (πάρτοτε σύντρος)

ΠΗΝ. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν τρώγεις.

ΑΚΤ. Ἐχόρνασα.

ΠΗΝ. Ἀλλά δὲν ἐδοκίμασες τίποτε ἀκόμη. Θέλεις μία κτέρυγα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄρنيθοπούλι;

ΑΚΤ. Ὁχι.

ΠΗΝ. Θέλεις χοιρομέρι;

ΑΚΤ. Ὁχι.

ΠΗΝ. Μίαν σαρδελίτσα τοῦ κουτιοῦ;

ΑΚΤ. Ὁχι.

ΠΗΝ. Μὰ τέλος πάντων τί ἔχεις; Εἶσαι περίεργος σήμερον τὸ πρωί. Ὅταν δὲν τρώγεις σὺ, χάνω κ' ἐγὼ τὴν ὄρεξίν μου. Δὲν θὰ φάγω πλέον, ποτὲ πλέον... κ' ἔτσι θὰ γείνω ἰσχνή, κίτρινη, ἀσχημη ὡς μούμια τῆς Αἰγύπτου. Τότε θὰ μὲ βάλῃς εἰς κἀνὲν Μουσεῖον ἀρχαιοτήτων, καὶ ὁ κόσμος θὰ ἔρχεται νὰ μὲ βλέπῃ.

ΑΚΤ. (Καὶ ἂν ἡ Ρόζα εἶπε τὴν ἀλήθειαν· ἂν αὕτη μὲ ἀπατᾷ... Ἀλλ' εἰς ἡλικίαν μόλις 16 ἐτῶν, μετὰ 15 μόνον ἡμέρας στυγιοῦ βίου, εἶναι ἀδύνατον.)

ΠΗΝ. (Καὶ δὲν μοὶ λέγει τίποτε) (ἐγείρεται καὶ κάθεται πλησίον του) Ἀκταίων, φίλε μου! Τί ἔχεις; ἀποκρίσου εἰς τὴν μικράν σου Πηνελόπην. Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον;

ΑΚΤ. (ὦ! Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ἀπατᾷ! ἡ Ρόζα δὲν ἐνόησε καλά.)

ΠΗΝ. Δὲν θέλεις νὰ μοὶ ἀποκριθῆς; Εἶσαι κακός!... κακός!... καὶ δὲν σ' ἀγαπᾷ πλεῖα (στρέφεται μετὰ πεισματος καὶ κλαίουσα)

ΑΚΤ. (ὦ ὄχι! ὄχι!) Πηνελόπη, γυναῖκά μου!

ΠΗΝ. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! (ἐναγκαλιζονται] Νὰ, τώρα σὲ γνωρίζω, ἔτσι σὲ θέλω.

ΑΚΤ. Συγχώρησόν με, φίλη μου, ἀλλὰ τί θέλεις; μὲ ἀπασχολεῖ πολὺ μία ὑπόθεσις.

ΠΗΝ. Τί ὑπόθεσις; Πέ μου την. Εἶμαι ὀλίγον περίεργος, τὸ ξεύρεις καλά, εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μου... Καὶ ἔχω πολλὰ, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΑΚΤ. Δὲν τὰ ἐννοῶ.

ΠΗΝ. Ἴδου λόγος πνέων πολλὴν εὐγένειαν· σοὶ πρέπει ἀμοιβή. (τῷ παρουσιάζει τὸ μέτωπον) Λοιπὸν τί ἔχεις;

ΑΚΤ. Τίποτε! Μὲ βασανίζει ἓνας κατηραμένος ἀριθμὸς ὁποῦτος... τέλος ἓνα λάθος εἰς ἓνα λογαριασμόν.

ΠΗΝ. Νά τον πάλι! Πάντοτε μὲ λογαριασμούς, μὲ ἀριθμούς... ὦ! πόσον εἶναι ὀχληραὶ αἱ ὑποθέσεις.

ΑΚΤ. Ἀλλὰ χωρὶς αὐτὰς δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ ἔχω

τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ικανοποιῶ τὰς ἐπιθυμίας σου;

ΠΗΝ. Καλέ μου σύζυγε!

ΑΚΤ. Μὲ ἀγαπᾷς;

ΠΗΝ. Ἄν σὲ ἀγαπῶ; ὦ! πολὺ... πολὺ... Ἰδὲ, ὅταν εἰς τὸ σχολεῖον αἱ ἡ μαθήτριάι ὠμιλοῦσαμεν μετὰξὺ μας περὶ γάμου...

ΑΚΤ. Πῶς! εἰς τὸ σχολεῖον ὠμιλοῦσατε περὶ γάμου...

ΠΗΝ. Αὐτὴ ἦτο ἡ προτιμωτέρα ὀμιλία μας εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως. Λοιπὸν ἡ Καρολίνα, ἡ φίλη μου Καρολίνα, — ἐνθυμεῖσθαι τὴν ὠραίαν ἐκείνην νεάνίδα, τὴν ὠχρᾶν, με τοὺς γλαροὺς ἐκείνους ὀφθαλμοὺς τῆς, με τὰ μαῦρά τῆς τὰ μαλλιά; Ὅχι τὴν εἶδες θεότατα εἰς τὸ σπῆτί μου, κατὰ τὰς διακοπὰς...

ΑΚΤ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

ΠΗΝ. ὦ, πόσον ὀλίγον μνημονικὸν ἔχετε σεῖς οἱ ἄνδρες!

ΑΚΤ. Δι' ἐσὲ μόνην μ' ἔμελε, φιλιότη μου. (Ἰταρχαλιζόμενος αὐτῆ).

ΠΗΝ. (πλήττουσα τὰς χεῖρας αὐτοῦ με παιδικὴν χάριν-φθάνει πλέον, ἄτακτε! Λοιπὸν καθὼς σοῦ ἔλεγον!... ὦ! τί ἔλεγον; Ὁραῖα! Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον.

ΑΚΤ. Κ' ἔπειτα ἐγὼ δὲν ἔχω μνημονικόν!

ΠΗΝ. Σεῖς, κύριε, με κάμνετε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, συγχίζετε τὰς ιδέας μου, διότι πάντοτε με διακόπτετε. Ὅχληρὲ, φλύαρε — Βεβχια, οἱ σύζυγοι... ὦ! οἱ σύζυγοι. — ἡ Καρολίνα εἶχε δίκαιον... ὦ! ἰδοὺ τί ἔλεγον! ἡ Καρολίνα ὑπεστήριζεν ὅτι ὅλοι οἱ σύζυγοι εἶναι κακοὶ, κτηνώδεις, ἀβθαίρετοι, καὶ ὅτι προτιμώτεροι εἶναι οἱ ἐξάδελφοι, διότι εἶναι φιλοφρονέστεροι, προθυμότεροι, περιποιητικώτεροι. Καὶ τρώντι ἔ, εἰ δίκαιον· οἱ ἐξάδελφοι εἶναι πολὺ ἐράσμιοι.

ΑΚΤ. (Αὐτὸ εἶναι πολὺ παραμυθητικὸν διὰ τοὺς συζύγους.) ὦ! λοιπὸν εὐρίσκεις ὅτι οἱ ἐξάδελφοι... ὁ ἐξάδελφος σου Ἐρνέστος, παραδείγματος χάριν;

ΠΗΝ. Ὁ Ἐρνέστος; ὦ! ἐνείνος εἶναι ἡ ἐρασμιότης προσωποποιημένη. Κατὰ τὰς διακοπὰς ἤρχετο εἰς τὸ σπῆτι τοῦ παπάκη μου, καὶ ἐπαίζαμεν μαζὴ κατὰ ὠραῖα παιγνίδια....

ΑΚΤ. Καὶ ἴσάν τί, ἂν ἐπιτρέπεται;

ΠΗΝ. Παιγνίδια πολὺ εὐχάριστα καὶ τὰ ὁποῖα πολὺ με διεσκέδαζον. Ἐπειτα μοῦ ἔλεγε τόσα ὠραῖα πράγματα...

ΑΚΤ. Σοῦ ἔκαμνε τὴν κ ὀ ρ τ ε ;

ΠΗΝ. Τί νὰ κάμῃ; Μοῦ ἔλεγε ὅτι ἤμην ὠραία, ὅτι με ἤ-

γάπι... ὅτι ἦτο εὐτυχῆς σιμά μου· κ' ἔπειτα μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι, καὶ κάποτε μ' ἐνηγκαλιζέτο.

ΔΚΤ. (Μὰς συγχωρεῖτε ἂν εἶναι ἄλλο.)

ΠΗΝ. Πέ μου· αὐτὸ λέγουν κ ὀ ρ τ ε;

ΔΚΤ. Μὰ ναί, βέβαια.

ΠΗΝ. Εὖγε Ἐρνέστε! πόσον καλὰ τηρεῖ τὰς εἴξεις τοῦ.

ΔΚΤ. Δηλεδῆ; μήπως ἀκόμη...

ΠΗΝ. Βέβαια· προχθές ἔταν ἤλθε νὰ μ' ἐπισκεφθῆ μοῦ ἔκαμε κ ὀ ρ τ ε.

ΔΚΤ. (Βεβαίως!) Σοῦ εἶπε ὅτι ἦσο ὠραία;

ΠΗΝ. Ὅτι μὲ ἠγάπα...

ΔΚΤ. Ὅτι ἦτο εὐτυχῆς σιμά σου;..

ΠΗΝ. Μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι...

ΔΚΤ. Καὶ σὲ ἐνηγκαλίσθη;..

ΠΗΝ. Ἦθελε νὰ μ' ἐναγκαλισθῆ..

ΔΚΤ. (ὦ! τὸν ἀσυνείδητον!)

ΠΗΝ. Ἄλλ' ἐφοροῦσα τὸ ὠραίο φόρεμά μου, ἐκεῖνο μὲ τὰ guirure, μάλις μάλις σιδερωμένο, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ μοῦ τὸ χαλάσῃ...

ΔΚΤ. (ὦ φόρεμα σταλμένο ἀπὸ τὴν θεῖαν πρόνοιαν) Εὖγε, ἀγαπητή μου! μὴ ἀφήσῃς νὰ σοῦ χαλάσουν τὸ ὠραίο φόρεμά σου.

ΠΗΝ. ὦ! ἰδὲ, ἰδὲ πόσον εἶμαι ἐπιλήσμων! τὰ πτωχὰ πτηνά μου μὲ περιμένουν νὰ τοῦς δώσω τὴν ζάχαρην. Τὰ καυμένα τὰ μικρά μου! ὅπως σὺ πτωχεῖς! φλύκρει! Βλέπεις πόσον σ' ἀγαπῶ; δι' ἐσὲ λησμονῶ ἀκόμη κ' ἐκεῖνα τ' ἀγαπητὰ ζωφια.

ΔΚΤ. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προτίμησιν.

ΠΗΝ. Πηγαίνω ἐκεῖ, κ' ἔπειτα ἔρχομαι σιμά σου, καὶ ἂν θέλῃς θὰ σοῦ παίξω κλειδοκώμβιον ἢ θὰ σοῦ τραγουδήσω κάτι. Αἰ! σ' ἀρέσει;

ΔΚΤ. Ναί, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἤρесе περισσότερο...

ΠΗΝ. Τί;

ΔΚΤ. Αἰ! τίποτε... πήγαινε εἰς τὰ πτηνά σου καὶ σὲ περιμένω. Ἦ καλῆτερα περιμένε με σύ, θὰ ἔλθω ἐγὼ ἐκεῖ! Ἐχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

ΠΗΝ. Τί;

ΔΚΤ. Ὅτι τὸ μάθη;

ΠΗΝ. Σὲ περιμένω! ὦ! ἄκουσε, ἄκουσε, πῶς μὲ κράζουν τὰ καθαρίνια μου! Ἐρχομαι, μικρά μου, ἔρχομαι. Τὰ μαῦρα

ἄ πουλάνιά μου! πῶς κελαδοῦν ὠραία! Ὁ! τ' ἀγαπῶ! Τέ κρῖμα, Ἀκταίων, νὰ μὴ ἤξεύρης καὶ σὺ νὰ κελαδῆς ὡς αὐτά! Ὡς σ' ἀγαποῦσα περισσότερο. (φεύγει δεξιόθεν)

ΑΚΤ. Ναί, πραγματικῶς θὰ ἦμην ὠραῖο καναρίνι! Τί ἀγαπητὸν πλάσμα! Εἶναι ἀπλῆ, ἀφελής... παρὰ πολὺ ἀφελής, καὶ θὰ ἐπροτίμων κάποτε τὸ ἐναντίον. Ἀλλὰ ποῖος ποτε θὰ ἐφαντάζετο πρὸ δύο μηνῶν ὅτι ἐγὼ θὰ ἐνυμφεύομην καὶ πολὺ μάλλον ὅτι θὰ ἐνυμφεύομην, ὄχι γυναῖκα ἀλλὰ ἕνα θηλυκὸ μωρουδάκι! Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἀπεστρεφόμεν τὸν γάμον, διότι γνωρίζω παρὰ πολὺ καλὰ ὅλας τὰς φάσεις τοῦ ἀρχίζει μὲ πανσέληνον κ' ἔπειτα τελειώνει μὲ ἐν ἄσχημον τέταρτον σελήνης· (περιγράφων διὰ τοῦ ἀντίχειρος τοῦ λιχάρου τῆς χειρὸς σελήνην ἀμφικυρτον). Καὶ πολὺ μάλλον μὲ δυνόμα ὡς τὸ ἐδικόν μου! Ἀκταίων! Τί ἐνόητος ἰδέα νὰ μοῦ δώσουν τοιοῦτον ὄνομα! Ἄν μ' ἐρωτοῦσαν πρότερον... Ἀκταίων! Καὶ ἔχω σύζυγον, σύζυγον δεκαεξαετίδα, ὠραίαν, ἀφελῆ, καὶ μὲ ἐξαδελφον ὅστις μεταχειρίζεται ἀδείας... οὐχὶ ποιητικῆς. Ἄ! πρέπει νὰ δώκω τὰ παπούτσια ἐς τὸ χέρι αὐτοῦ τοῦ φιλιτέτου ἐξαδέλφου, διότι δὲν θὰ εἶναι πάντοτε ἕνα φόρεμα μόλις μόλις σιδερωμένο διὰ νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπό... Ὁ θεε! θεε!... Βίς ὁποῖον βάραθρον μ' ἐρρίψατε. Αὐτὸς πταίει εἰς ὕλα. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς μὲ κράζει καὶ μοῦ λέγει. Ἀγαπητὲ Ἀκταίων, εἶσαι 25 ἐτῶν... Παρὰ ἕνα μῆνα καὶ ἑνδεκά ἡμέρας, ἀποκρίνομαι ἐγὼ. Ἀποστρέφου τὸν γάμον, μοὶ λέγει· τὸν ἀποστρέφομαι; φρίττω μόλις τὸν ἐνθυμούμαι, προσθέτω ἐγὼ.—Καὶ ὅμως, ἐξακολουθεῖ αὐτὸς—ἔχω ἀνάγκην νὰ βλέπω εἰς τὸ σπῆτι μας μίαν ὠραίαν γυναῖκα καὶ 4 ἢ 5 διαβολάκια μὲ τὰ ὅποια νὰ γκρινιάζω ἄλλο. Λοιπὸν ἢ νυμφεύουσαι σὺ, ἢ νυμφεύουμαι ἐγὼ. Καὶ σημειώσατε, εἶναι 60 ἐτῶν.—Ἐχω ἐν ἑκατομμύριον φράγκων, ἐξακολουθεῖ ὁ σεβαστὸς ἀδελφὸς τῆς μητρός μου· Ἐὰν νυμφευθῆς, ἐντὸς 15 ἡμερῶν σὲ κηρύττω γενικὸν κληρονόμον μου, ἄλλως νυμφεύομαι ἐγὼ τὴν πρώτην νέαν ἥτις θὰ τύχῃ ἐμπρὸς μου καὶ τῆς τὰ χαρίζω ὅλα.—Ἀλλὰ θεε μου, ποῦ θέλετε νὰ ψαρύσω μίαν σύζυγον ἐντὸς 15 ἡμερῶν; Ἐχω, μοὶ λέγει, ὅ,τι σοῦ χρειάζεται. Τὴν θυγατέρα τοῦ φίλου μου Ρινάλδου.—Ἀλλ' αὕτη εἶναι πολὺ μικρά.—Τόσῳ τὸ καλῆτερον, θὰ τὴν ἀναθρέψωμεν καθὼς θέλομεν.—Ἀλλ' αὕτη εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον!—Τὴν ἐγάζομεν ἀπ' ἐκεῖ.—Ἀλλὰ μόλις δύο φορές τὴν εἶδον καὶ πι-

Θαύω νὰ μὴ τῆς εἶπα δέκα λέξεις! — Ὁ δὲ τῆς εἰπῆς περισσο-
 τέρως ἔταν γείνη γυναϊκά σου. — Ἄλλ' ὁ πατέρας της; —
 εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος. — Ἡ νέα; — Συγκαταναύει. Καὶ
 ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἐντὸς 15 ἡμερῶν, ὁ τρόμος τῶν συζύ-
 γων ἔγεινε σύζυγος! ὦ! μοῖρα! Πράγματι ὅμως ἡ σύζυγός
 μου εἶναι πολὺ ὠραία, καὶ μοὶ ἀρέσκει, καὶ ἀρχίζω νὰ πι-
 στεύω ὅτι τὴν ἀγαπῶ διακκῶς... τὴν ζηλεύω! ... Ἐκεῖνος
 ὁ διάβολος ὁ ἐξάδελφός της μὲ τὰ σικνικά του... (ὡς ἐ-
 ναγκαλιζόμενος τινα) τὰ πολὺ ζῶηρά... κ' ἔπειτα ἐκεῖνος ὁ
 καταραμένος ψύλλος ποῦ μῶσαλε 'ς τ' αὐτί μου ἡ Ρό-
 ζα... Μὰ εἶναι ἀδύνατον! θὰ ἐπῆρε τὸν τζίντζικα γι' ἀηδόνε.
 Ὁ δὲ τὴν ἐρωτήσω πάλιν... Ρόζα; Ρόζα! (καλῶν ἐκ τῆς κοι-
 νῆς θύρας).

ΣΚΗΝΗ Β'

ΡΟΖΑ, χωρικὴν φέρουσα περιβολὴν, ἀλλὰ μετὰ κομψότη-
 τος καὶ ὁ ἄνω.

ΡΟΖ. Ὅριστε, κύριε.

ΑΚΤ. Τί διάβολο! Χθὲς τὸ βράδυ μοῦ ἐγέμισες τὸ κεφάλι
 μὲ σκούφιας, μὲ φασκαῖς καὶ ὑποκαμισάκια. Βέβαια δὲν θὰ εἶ-
 δες καλὰ.

ΡΟΖ. Μάλιστα εἶδα πολὺ καλὰ, κύριέ μου. Ἔ, πιστεύε-
 τε ὅτι ἐπειδὴ τις ἐγεννηθήκαμε 'ς τὴν ἐξοχὴ δὲν καταλα-
 βαίνουμε καὶ κάποια πράγματα;

ΑΚΤ. Καὶ εἶδες;

ΡΟΖ. Ἰδοῦ. Γνωρίζετε πόσον ἀγαπᾷ ἡ κυρὰ ἐκεῖνο τὸ δω-
 ματάκι ἐκεῖ... (δεικνύει τὴν ἐν τῷ μέσῳ θύραν) τὸ ὁποῖον ἐ-
 κράτησε διὰ τὸν ἐαυτὸ της καὶ κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐμβῇ
 'ς αὐτό.

ΑΚΤ. Οὐτ' ἐγώ.

ΡΟΖ. Σωστὰ, οὔτε σεῖς. Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἔχει μίαν ἄλ-
 λη θύρα ἣ ὁποία ἔχει συγκοινωνία μὲ τὸ ἄλλο δωμάτιον
 ὅπου ἐργάζεται ἡ κυρὰ, καὶ αὐτὴ κρατεῖ τὰ κλειδιά.

ΑΚ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ξεύρω κ' ἐγώ. Ἐμπρός.

ΡΟΖ. Ἡ περιέργεια, λέγουσιν, εἶναι γυναϊκα, καὶ ἐγὼ εἶ-
 μαι περιέργη, ὅσον καὶ ἡ περιέργεια. Ὅταν μοῦ ποῦν, ἐκεῖ
 μέσα δὲν πρέπει νὰ ἐμβῆς, εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ κάμουν
 νὰ μοῦ ἔλθῃ ὄρεξι νὰ ἐμβῶ εὐθύς. Κ' ἔπειτα τὸ πρᾶμμα
 δὲν εἶναι φυσικό. Ἡ κυρὰ περνᾷ ὠραῖς ὀλόκληραις εἰς ἐκεῖνη
 τὴν τρύπα. Τί κάνει ἐκεῖ; Καὶ τὸ παραδοξότερον εἶναι ὅτι

ηγαίνει πάντοτε όταν είθε εζώ.

ΑΚΤ. Ξέρεις τί θά είναι; ίσως θά εργάζεται και μου προετοιμάζει κανένα εργόχειρον να μου προσφέρει έξαφνα, και δια τούτο . . .

ΡΟΖ. Αυτό έσκέφθηκα κ' εγώ, μα έλα που έπειτα είδα κάποια πράγματα . . . Τί διάβουλο! Δεν θά σάς χαρίση βέβαια σκουφέτταις και φασκιάς δια Ευζανούρι!

ΑΚΤ. Και είδες πράγματι;

ΡΟΖ. Βέβαια. Χθές παρεκινήθηκα από περιέργειαν και εκύτταξα από την τρύπα της κλειδαριάς, και είδα να διπλώνη και να σιγουρίζη κάτι ωραίαις σκουφέτταις, πουκαμισάκια, να τόσα δά, (δεικνύουσα τὸ μῆκος μιᾶς σπιθαμῆς) σπαργανάκια, τέλος πάντων ὅ,τι χρειάζεται ενός μωροῦ ἑκτώεως δέκα μηνῶν.

ΑΚΤ. 'Α! τώρα εμπήκα! (ὡς συλλαβῶν ιδέαν τινά)

ΡΟΖ. Ποῦ;

ΑΚΤ. Βίς τὴν ἀλήθειαν· πράγματι αὐτὴ προετοιμάζει ὅ,τι χρειάζεται ενός βρέφους, δηλαδή τοῦ πρώτου παιδιοῦ ποῦ θά μᾶς γεννηθῆ.

ΡΟΖ. 'Η να 'πούμε καλλήτερα, εκείνου 'ποῦ 'γεννήθηκε.

ΑΚΤ. Δι. Ρόζα! πρόσεχε 'ς τὰ λόγια σου . . . θά σέ διώξω.

ΡΟΖ. 'Αλλά ἀφοῦ λέει κανείς τὴν ἀλήθεια . . . Διότι, τέλος πάντων, είδα—είδα, έννοεíte;

ΑΚΤ. 'Αλλά τί είδες;

ΡΟΖ. 'Αφοῦ ἐδίπλωσε ὅλα τὰ πανικά, ἐπῆρε ἀπὸ ἓνα κανίστρι ὁποῦ εἶνε ἄσάν μικρὴ κούνια, κάτι πρᾶμμα, δὲν ἤμπόρεσα νὰ ξεχωρίσω καλά, ἀλλὰ θά ἦταν παιδί, διότι ἄρχισε νὰ τὸ κουνῆ 'ς τὴν καρέκλα, ὅπως κάνη ἡ θειά Κατερίνα, ὅζω 'ς τὸ χωρὶν ὄντας θέλει ν' ἀποκοιμίση τὸν 'Αντρίκο, τὸ παιδάκι ποῦ 'γέννησε ἐδῶ κ' ἔζη μῆνες.

ΑΚΤ. ('Αλλὰ εἶνε δυνατόν; . . .)

ΡΟΖ. Κι' ἔπειτα τῶδινε, τῶδινε φιλιὰ, τοῦκανε χιλια χάδια, κι' ἀκόμη μου φάνηκε νὰ τᾶκουσα ποῦ ἔκλαιε.

ΑΚΤ. (Παιδί! . . . δικό της ἴσως . . . μάλιστα δικό της βέβαια. Και νὰ μὴ τὸ έννοήσω . . . Παράδοξον.)

ΡΟΖ. Αὐτὴ ἡ ιστορία ὅμως ἄρχισε μόνον ἐδῶ και τρεῖς ἡμέρας, δηλαδή ἀφοῦ ἔφεραν τὸ παιδί ἀπὸ τὴ θάγια.

ΑΚΤ. Τί ἀπὸ τὴ θάγια;

ΡΟΖ. Βέβαια, προχθές τὸ ἔφερον ἡ 'Αννα;

ΑΚΤ. Ἡ Ἄννα; ἡ Θαλαμηπόλος τῆς συζύγου μου;

ΡΟΖ. Αὐτή, μάλιστα. Ἐσύρετε ὅτι ἡ κυρά τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, τῆς κάνει πολλὰς χάριαις, ἔπειτα τὴν ἀναστήσανε, βλέπετε, σ' ὁ σπῆτί της.—Ἡ Ἄννα, καθὼς πολὺ καλὰ γνωρίζετε, κάθεται ἔς τὴ μικρὴ σκιάδα εἰς τὸ περιβόλι, ἡ ὁποία ἔχει μιὰ μικρὴ σκάλα ὁποῦ συγκοινωνεῖ μὲ τὴν τ α ρ ά τ σ α τοῦ δωματίου τῆς κυρᾶς.

ΑΚΤ. (Ὅσον καλὰ τὰ λέγει αὐτὴ ἡ χωρική!)

ΡΟΖ. Προχθές λοιπὸν ὁ Μπαρμπάγιάννης ὁ θυρωρὸς τὴν εἶδε ποῦ ἴγλιωρα ἴγλιωρα ἀνέβηκε τὴν μικρὴν σκαλοῦλα, καὶ ἐκύτταξε γύρω της, ὡτὰν νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἴδουν, καὶ εἶχε ἓνα κομβόδεμα μεγαλοῦτσικο, τὸ ὁποῖο ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ, καὶ ἡ κυρά τὴν ἐπερίμενε ὀπίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά, καὶ εἶχε μεγάλη ἀνησυχία.

ΑΚΤ. (πίπτει ἐπὶ τινοσ καρέκλας) Ψυχρὸς ἰδρῶς μὲ περιβρέχει. Ἡ Θαλαμηπόλος λοιπὸν εἶνε συνένοχος... ὦ! τί Θαλαμηπόλος!...)

ΡΟΖ. (βλέπουσα δεξιᾶ) ὦ! ἡ κυρά!

ΑΚΤ. Αὐτὴ! (ἐγείρεται) Φύγε!

ΡΟΖ. Πηγαίνω. Εἶσθε εὐχαριστημένους ἀπὸ ἐμέ, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

ΑΚΤ. Ναι, πολὺ εὐχαριστημένους! Μάλιστα... πάρε' (ἐξάγει τοῦ θυλακίου του τὸ χρηματοφυλάκιον χωρὶς νὰ δώκῃ τίποτε.— Πάντοτε ἀφηρημένος) ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ὑπαρετῆς πιστῶς, καὶ θὰ διπλασιάσω ὅστι ἐδῶκα.

ΡΟΖ. Ἄλλὰ...

ΑΚΤ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ!... (θυμωθεὶς)

ΡΟΖ. Αἶ! πηγαίνω. (θὰ διπλασιάσῃ εἶπε... χμ! ... δύφοραὶς τίποτε, κάμνει τίποτε. (φεύγει ἀριστερόθεν)

ΑΚΤ. Τώρα χρειάζεται νὰ μεταχειρισθῶ πολλὴν ἀγχίνουαν, πολλὴν πανουργίαν διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶμαι... ὅτι δὲν ἤθελον νὰ ἤμην.—Νὰ πληρώσω λογαριασμὸν ἀλληλόχρεων, ὑπομονή... εἶνε μοῖρα κακὴ βαρύνουσα ἐπὶ πολλῶν συζύγων, ἀλλὰ νὰ εὔρω λογαριασμοὺς καθυστερουμένους καὶ καθυστερουμένους ὡς ἐκ προπληρωμῶν, εἶναι πολὺ βαρὺ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ καὶ ὁ ἄνω

ΠΗΝ. (ἔρχεται δεξιόθεν ἀνήσυχος) Λοιπὸν;

ΑΚΤ. Τί;

ΠΗΝ. Ὁραῖα, μὴ τὴν ἀλήθειαν. (μιμουμένη αὐτὸν) Πρόσμεινέ με ἐκεῖ· τώρα ἔρχομαι· ἔχω κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ! Ὁραῖα, λαμπρὰ μὴ τὴν ἀλήθειαν.

ΑΚΤ. Ὁ! τῶνόντι! Ἀλλὰ τί θέλεις, ἤμην ἀπησυχολημένος..

ΠΗΝ. Καθὼς πάντοτε, τὰς ὑποθέσεις... τὰς ἀγαπᾶς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ. Κακέ! (στρέφουσα πρὸς αὐτὸν τὰ γῶνα καὶ κυπῶσα τοὺς πόδας) Κακέ! κακέ!

ΑΚΤ. (θεωρῶν αὐτὴν) Ἀλλὰ πῶς δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι....

ΠΗΝ. (ὑποβλέπουσα αὐτὸν) Ἔμεινε λυπημένος! Πολὺ τὸν ἐπέπληξα. (πλησιάζει μετὰ χάριτος τὸν Ἀκταίωνα) Ἀκταίων!... Σὺζυγέ μου! Δός μου τὸ χέρι σου! ἔλα λοιπὸν, μὴν εἶσαι κακιωμένος μὲ τὴν Πηνελόπειτσα σου, ποῦ σ' ἀγαπᾶ τόσο πολύ.

ΑΚΤ. (Ὁ! μὲ τὸν Θεὸν, εἶναι ἀδύνατον...) Ἀγαπητὴ μου σύζυγε.

ΠΗΝ. Μπα, ἔτσι δά! ἔτελείωσε τὸ κάκιωμά· θέλεις τώρα ν' ἀκούσης ἡλιγάκι μουσική;

ΑΚΤ. Ναι, τραγοῦδῆσέ μου κάτι τί.

ΠΗΝ. Ἴσα, ἴσα, ἔχω ἐδῶ μίαν νέαν μονωδίαν.

ΑΚΤ. Ποῖος σοῦ τὴν ἔδωκε;

ΠΗΝ. Ὁ ἐξαδέλφος μου...

ΑΚ. (Ἀνάθεμα τοὺς ἐξαδέλφους!)

ΠΗΝ. Θέλεις νὰ τὴν ἀκούσης;

ΑΚΤ. Πῶς ἐπιγράφεται;

ΠΗΝ. Τὸ νόθον.

ΑΚ. (Ὁ! ἀτχημον θέμα!) Εὐρὲ τίποτε ἄλλο... δὲν μ' ἀρέσουν τὰ νόθα.

ΠΗΝ. Ἔχεις ἔδικον... εἶναι τόσο ἀγαπητὰ καὶ ἐνδιαφέροντα!

ΑΚ. (Δι' ἐμὲ ὄχι).

ΠΗΝ. Ἔλα τώρα, ἄκουσέ την. Ἄκουε, τί ὄρατα ἐλέξεις! θὰ σοῦ ἀρέσῃ. (κἀθῆται πῦρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ὑποκρουοῦσα αὐτὸ ᾄδει· *)

Ἔχει ὀλόχρυσον κεφάλι,

Ἔχει μάτια λαμπρὰ,

Ἔχει ἀχείλι ἀπὸ κοράλι,

Ἔχει ἀγγέλου τὴ θωριά,

*) Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἐπομένου ἁσματίου ὀφείλω τῷ περιλημμένῳ μοι καὶ διακεκριμένῳ ποιητῇ Κ.φ Στεφάνῳ Μαρτζώκῃ.

Λάμπει, λάμπει σάν ήμέρα
Μά δέν έχει ίδω πατέρα.

Μά γιατί νά σέ γεννήσω
'Αφ' τ' άμάρτημα παιδί μου
Και παράνομο ν' άφήσω
Στό κλινάρι τήν 'ντροπή μου;
Δυστυχιά! τόν κόσμο νοιώθω,
'Πού σε κράζει πάντα νόθο.

Είμαι άπ' όλους μισημένη,
'Αλλ' ό Πλάστης θα μέ γιάνη;
'Ας μέ λέν κατηραμένη,
Τό παιδάκι μου μου φθάνει,
Τήν καρδιά μου αναγαλλιάζει.
Κύττα, κύττα άγγέλου 'μοιάζει!

ΔΚΤ. (Διαβολικόν άσμα! Μου έτάραξε τά νεύρα μου!)

ΠΗΝ. Πόσον συγκινητική είναι αύτή ή μονωδία! δέν είναι άληθές;

ΔΚΤ. Ναι, ναι, συγκινητική... και πράγματι είμαι όλως συγκινημένος... κλαίω (μέ συνεσφιγμένους τούς όδόντας)

ΠΗΝ. 'Αλλά... (στενάζει και μένει σύγνους)

ΔΚΤ. (Στενάζει! έμελαγχόλησε... ω θεέ μου!.. τά νεύρα μου περισσότερο ταρασσονται.) Πηνελόπη!.. Πηνελόπη... τί σκέπτεσαι;

ΠΗΝ. Τίποτε.

ΔΚΤ. 'Έλα ίδω, Πηνελόπιτσα μου. Θέλω νά σ' έρωτήσω.

ΠΗΝ. 'Ερώτησέ με, φίλτατε 'Ακταίων. Ού! πώς έχεις τά μαλιά σου άνω κάτω... Αί! άν δέν έφρόντιζον έγώ δια τó κεφάλι σου... (έξάγει έκ του θυλακίου της κτένιον και τόν κτενίζει)

ΔΚΤ. Μή φροντίζης τόσο περι τής κεφαλής μου.

ΠΗΝ. (άφελώς) Πώς;

ΔΚΤ. 'Ο... τίποτε. 'Εσπεπτόμην τόν άρχαϊόν 'Ακταίωνα, εκείνον τής μυθολογίας... τόν άτυχή όμώνυμόν μου.

ΠΗΝ. "Αί τόν 'Ακταίωνα εκείνον όστις μεταμορφώθη εις...

ΔΚΤ. Είς έλαφον, ναι...

ΠΗΝ. [γελῶσα] 'Οπραιός θα ήτο μέ τά έπί τής κεφαλής του...

ΔΚΤ. (κλείων τó στόμα της δια τής χειρός του) Σίς... Δέν

πρέπει να παίζωμεν με κάποια πράγματα... ή μεταμόρφωσις
ἐκείνη ὑπῆρξε μεταδοτική... Ἐκτοτε αἱ ἑλαφοὶ φοβερὰ
ἐπολλαπλασιάσθησαν...

ΠΗΝ. Ὁ! τόσῳ τὸ καλῆτερον.

ΔΚΤ. Εὐχαριστῶ, γυναῖκά μου

ΠΗΝ. Λοιπὸν, τί ἤθελες νὰ με ἐρωτήσης; (κάθηται ἐ-
πί τινος σακιοῦ κειμένου παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἀκταίωνος)

ΔΚΤ. Εἶπέ μοι, Πηνελόπη, κύτταξέ με, ἀτένισέ με
καλὰ ἔς τὰ μάτια.

ΠΗΝ. Σὲ ἀτενίζω.

ΔΚ. Ὅταν εἶμαι ἔξω, πῶς περιᾶς τὰς ὥρας σου;

ΠΗΝ. Ἀναγινώσκω... κεντῶ... παίζω κλειδοκύμβαλον...
ἐργάζομαι... καὶ σκέπτομαι σε!

ΔΚΤ. Εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ μου. Καί, πέ μου ποῦ ἐργάζε-
σαι καὶ σκέπτεσαι ἐμέ; ἴσως ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον;

ΠΗΝ. (εὐθὺς) Ὁ! ὄχι εἰς τὸ ἄλλο, ἐκεῖ ὅπου πάντοτε
ἐργάζομαι.

ΔΚΤ. Ὁ! ἐκεῖ! Καὶ ὁμοῦ μοῦ λέγουν ὅτι ἐπὶ πολλὰς ὥ-
ρας μένεις κλεισμένη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν δωμάτιον.

ΠΗΝ. (θορυβηθεῖσα) Ὁ! σοὶ εἶπον...

ΔΚΤ. (Ἐκοκκίνησε... ὦ! τὰ νεῦρά μου!) Ἄλλ' ἤξεύρεις ὅτι
εἶναι παράδοξος ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν δείχνεις διὰ τὸ δωμά-
τιον ἐκεῖνο; Τὸ κρατεῖς πάντοτε κλεισμένο... δὲν θέλεις
νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς, οὔτ' ἐγώ... Ὁ, τί ἔχεις; ἕνα θησαυρόν;

ΠΗΝ. Ὅχι... ἀλλά...

ΔΚΤ. (Συγχίζεται... ὦ, Ἀκταίων! (ἐγείρεται)

ΠΗΝ. (τρέμουσα) Καὶ διατί μοῦ ἐμιλεῖς δι' ἐκεῖνο τὸ δω-
μάτιον; (ἐρχεται ἐμπρός).

ΔΚΤ. Εἶπέ μοι, Πηνελόπη... Σοῦ ἀρέσουν τὰ βρέφη;

ΠΗΝ. (ἀγεῖλος, σχεδὸν χωρὶς νὰ ἐννοῇ) Τὰ βρέφη;

ΔΚΤ. Ναι, δὲν θὰ ἦσαν εὐχαριστημένα νὰ ἔχρη ἕν... ἕν
εὐμορφὸ σγουρόμαλλο κουκλάκι... τόσο δά; (δεικνύων τὸ
ἕνος βρέφους 10 μηνῶν).

ΠΗΝ. (ἐντρομος) Ἐνα κουκλάκι;

ΔΚΤ. Ναι, με ξανθὰ μαλλιά καὶ μαῦρα μαῦρα μάτια.

ΠΗΝ. (Ὁ! μήπως τὸ ἐνόησε! δυστυχία μου!)

ΔΚΤ. (Τρέμει ἢ διστραμμένη! Εἶναι ἀληθές!)

ΠΗΝ. Ἀκταίων, εἶναι ἀργά· δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ καφε-εἶ-
ον κατὰ τὸ ἐνόησε;

ΔΚΤ. [Θέλει νὰ με ἀπομακρύνῃ! ὦ, εἴην ἀπιστον!] Ὁ-

χι... σήμερα θα μείνω εδώ.. Θέλω να σου κάμω συγγραφή
να συνομιλήσωμεν.. τρυφερά και [ἀγνή μου Πηνελόπη.
Δὲν ἀπήντησας εἰς τὴν ἐρώτησίν μου. Σοῦ ἀρέσουν τὰ βράδια;

ΠΗΝ. Ναι.

ΑΚΤ. Ναι, αἰ;—Και ἔχεις δίκαιον. Καὶ ἐμὲ μ' ἀρέσουν
πολύ... Ὡ, μεγάλην εὐχαρίστησιν θὰ αἰσθάνεται τις νὰ ἔχη
'ς τὰ χεῖρά [του] ἕνα χαριέστατο κουκλάκι! νὰ τὸ κου-ῆ!
νὰ τὸ χαδεύη... νὰ τὸ ντύνη... νὰ τὸ γδύνη... (νὰ τὸ πνίξῃ!)

ΠΗΝ. [Ἄ! ὄλα τὰ εἶδες! θεέ μου! τί θὰ σκεφθῆ τῶρα δι'
ἐμέ;! Ὡ! ἐντροπή!]

ΑΚΤ. [Λοιπὸν τί ἔχεις; δὲν ὁμιλεῖς; Ἐσκυθρώπασσε, οἱ
λόγοι μου δὲν σὲ εὐχαριστοῦσι.

ΠΗΝ. Εἶναι ὅτι... ἔννοεῖς...

ΑΚΤ. Ἀλλὰ σὺ μπερδεύεσαι... δὲν ξέρεις τί νὰ πῆς... (μὴ
δυναμῶς πλέον νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του) Εἶναι λοιπὸν
ἀληθές, ἀθλία;

ΠΗΝ. (πίπτουσα γορυκλιγῆς) Συγγνώμην, Ἀκταίων, συγ-
γνώμην.

ΑΚΤ. Ἄ! τέλος τὸ ὁμολογεῖς; Μὲ ἤπάτας λοιπὸν;

ΠΗΝ. Ἠλπίζον ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐννοήσῃς.

ΑΚΤ. Τὸ ἠλπίζετε, αἰ; Καὶ τὸ κρύπτετε ἐκεῖ;

ΠΗΝ. (σπεῖδον κλαιούσα) Ναι.

ΑΚΤ. Ἄ! μὰ τὸν Θεόν... [ὄρμῳ πρὸς τὴν εἰς τὸ βάθος
θύραν].

ΠΗΝ. Τί κάμνεις;

ΑΚΤ. Θέλω νὰ [τὸ κομματιάσω.

ΠΗΝ. Ὅχι! μὴ μοῦ τὴν χαλάσῃς.

ΑΚΤ. Νὰ μὴ τὴν χαλάσω;

ΠΗΝ. Θὰ ἦτο κρίμα! Ἄν ἔβλεπες πόσον εἶναι ὠρξία! λέ-
γει παππᾶ, μαμμᾶ.

ΑΚΤ. Παππᾶ!

ΠΗΝ. Καὶ καθαρῶτατα, ξέρεις;...

ΑΚΤ. Ἄλλ' αὐτὸ, κυρία, λέγεται ἀδιαντροπία; νὰ μοῦ τὸ
λέγετε κατὰ πρόσωπον...

ΠΗΝ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν θὰ εἶμαι καὶ ἡ μόνη...

ΑΚΤ. Κυρία!... Αὐτὸς εἶναι κυνισμὸς φρικώδης...

ΠΗΝ. Μοὶ τὸ ἔλεγε ἡ διευθύντρια ὅτι θὰ δυσηρεστῆσαι, ὅτι
θὰ ἐθύμωνες...

ΑΚΤ. Ἡ διευθύντρια;

ΠΗΝ. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα δὲν ἠθέλε νὰ μοῦ τὴν στείλῃ...

ΑΚΤ. [καθ' ἑαυτὸν] (Νά τῆς τὴν στείλῃ! Εἶναι καὶ θηλυ-
κὸ ὁ διζβόλος! Νά ἦτο ἀρσενικὸν τοῦλάχιστον! Ἀούρι!)

ΠΗΝ. Ἡ διεθόντρια ἔλεγε ὅτι δὲν ἦτο καλόν, ὅτε
δὲν ἔστειλε...

ΑΚΤ. Ἄ! ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο καλόν!.. Ἀλλ' ἐν τούτοις
σᾶς ἐβοηθούσε, σᾶς ἐπέτρεπε...

ΠΗΝ. Μήπως εἰς μόνην ἐμέ, ὦ! σχεδὸν ὄλαιαί μαθήτρι-
αι τοῦ παρθεναγωγείου εἶχον ἅπ' αὐτά.

ΑΚΤ. Δαμπρά, ὦραϊα!

ΠΗΝ. Μάλιστα ἡ διεθόντρια ἔλεγεν ὅτι ὅταν ἦτο 14 ἐ-
τῶν εἶχε καὶ αὐτὴ μίαν.

ΑΚΤ. Ἐμπιστεύεσθε λοιπόν, δυστοχεῖς μέλλοντες σύζυγοι,
εἰς τὰ σχολεῖα! Πνίγομαι.

ΠΗΝ. Συγχώρησόν με, Ἀκταίων μου, δὲν τὸ κάμνω πλεῖα.

ΑΚΤ. (Ἦ! τὴν δυστυχῆ! τέλος πάντων εἶναι τόσῳ νέα...
τόσῳ ἀπλοϊκὴ καὶ ἀφελής... κατεχράσθησαν τὴν ἀπειρίαν
ταῦτα... τὴν ἠπάτησαν!) Καὶ εἰς ποῖον λοιπόν θὰ χρεωστῶ αὐ-
τὸ τὸ εὐτύχημα! Εἰς ποῖον ὀφείλετε; Ποῖος σᾶς ἔκαμε αὐτὰ
τὸ ὦραϊο χαρισματάκι;

ΠΗΝ. Ὁ ἐξάδελφός μου.

ΑΚΤ. (Ἐπρεπε νὰ τὸ φαντισθῶ! ὦ! οἱ ἐξάδελφοί!
φοβερὰ χολέρα).

ΠΗΝ. Μὲ συγχωρεῖς λοιπόν;

ΑΚ. Ποτέ, κυρία, ποτέ.

ΠΗΝ. Ἀκταίων!

ΑΚΤ. Μὴ προφέρετε τὸ ὄνομα μου.

ΠΗΝ. Ὦ! ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι ἐγκλημα.

ΑΚΤ. Μάλιστα εἶναι ὦραϊον πρᾶγμα.

ΠΗΝ. Ἐλε, Ἀκταίων, φθάνει ἄς ἀγαπήσωμεν. Ἐν-
αγκλίσει με!

ΑΚΤ. Ὅπισω, κυρία! ὀπίσω. Μὴ μ' ἐγγίζετε. Σᾶς ἀ-
φίνω διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ μανία μου καθίσταται ἀ-
κράτητος καὶ θὰ ἐκυλιδούμην ὑπὸ σῆματος.

ΠΗΝ. Ἀλλ' εἶναι φοβερὸν, Ἀκταίων. Τέλος, ἐπειδὴ
διασκεδάζω ὀλίγον...

ΑΚΤ. Ὦ τῆς ἀναιδείας! διασκεδάσιν τὸ ἀποκαλεῖ! →
Κυρία θὰ σᾶς στείλω εἰς τοῦ πατρὸς σας.

ΠΗΝ. Τί λέγεις, Ἀκταίων;

ΑΚΤ. Σᾶς διώκω...δὲν σᾶς θέλω πλέον...σᾶς χωρίζομαι!

ΠΗΝ. (κλαύουσα) Ὦ! Ἀκταίων!

ΑΚΤ. Θά λάβω ἄλλην σύζυγον.

ΠΗΝ. (ὡς ἄνω) ὦ Δ!...ἄ!...

ΑΚΤ. Δύο, δέκα, εἴκοσι γυναῖκας.

ΠΗΝ. (ὡς ἄνω) ὦ Δ! ἄ!

ΑΚΤ. Πηγαίνω ἔξω, διότι ἔχω ἀνάγκην ἀέρος.. Καί ὅταν ἐπιστρέψω, προτέξτε νὰ μὴ σᾶς εὕρω ἰδῶ... οὔτε σᾶς οὔτε τὸ διαβολοχαϊδεμένο σας...

ΠΗΝ. (λύζουσα) ὦ Δ... κταί... ὦν!..

ΑΚΤ. Πάρτε το ἄπ' ἰδῶ ἐκεῖνο τὸ τέρας· εἰδεμὴ θὰ τὸ ξεσχίσω!...

ΠΗΝ. ὦ Δ... κταί... ὦν!

ΑΚΤ. Ὅπισω... ὀπίσω... κατηραμένη! (φεύγει διὰ τῆς κοιτῆς θύρας)

ΠΗΝ. Ὀκταίων... ἄκουσε...; Ἀκταίων... Ἐφυγε. (κλαίει)
ὦ Δ! εἶναι παρὰ πολυ. Τέλος πάντων τί κακὸν εἶναι; δὲν ἔπρεπε, νομίζω, νὰ θυμώσῃ τόσο. — ὦ! εἶναι φανερὰ πρόβασις... δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον καὶ θέλει νὰ μὲ ξεφορτωθῇ... θέλει νὰ μὲ ἀφήσῃ διὰ νὰ πάρῃ μίαν ἄλλην. Καλὰ λοιπὸν, ἄ; πάρῃ ὅ,τι θέλει... εἶναι κύριος — Ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τοῦ πατρός μου... μάλιστα θὰ ὑπάγω εἰς ἓνα μοναστήρι...; θὰ γείνω καλογραῖα... θὰ νηστεύω ὅλας τὰς ἡμέρας καὶ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνω... θ' ἀποθάνω μαρμαμένη... θ' ἀποθάνω ἀπὸ λύπην... διότι τὸν ἀγαπῶ τὸν κακὸν ἐκεῖνον (λύζουσα) τὸν ἀγαπῶ πολὺ... ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἀγαπῶ πλέον... μάλιστα τὸν ἀπο... στρέ... φομζι... τὸν... (ἐκρήγνυται εἰς θρῆνον καὶ πίπτει ἐπὶ τινοσ καρτέκλας)
ὦ Δ! ἄ! πόσον εἶμαι δυστυχὴς! (παῦσις· ἐγείρεται) Εἶπε πῶς δὲν μὲ θέλει πλέον... Λοιπὸν θὰ φύγω... καὶ θὰ πάρω μαζῆ μου κ' ἐκεῖνην. Ἦθελα νὰ ἠξυύρω εἰς τί τὸν ἐνοχλεῖ! Βέβαια ἐγὼ εἶμαι ἡ πραγματικὴ ἐνόχλησις του... ὦ εἶναι φανερόν! ἐγὼ τὸν ἐνοχλῶ. Λοιπὸν εὐθύς νὰ φύγω, νὰ κάμω ὅ,τι θέλει! — Ὅμως θὰ εἰπῶ τοῦ πατρός μου πῶς ἔχουν τὰ πρῆγματα... καὶ θὰ ἰδοῦμεν... ἐάν ἔχη τὸ δικαίωμα... (κλαίει πάλιν) νὰ διώξῃ... τὴν γυναῖκά του, νὰ τὴν χωρισθῇ., διότι διατκεδάζει ὀλίγον!... θὰ ἰδοῦμε! — Ἄνδρες ἄνδρες! κακοί, κακοί! (εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐν τῷ βάθει θύραν)

ΣΚΗΝΗ Δ.

ΡΟΖΑ ἔπειτα ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΡΟΖ. Τί φωναίς ἔγειναν εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον! Ὁ κύριός μου ἔφυγε ἄσπν τρελλός... καὶ ἀκούσα τὴν κυρὰ ὅπου ἔκλαιε. Τσακώματα θᾶχχν! ὦ! ἀκούω ταραχὴ ἔκεῖ εἰς τὸ καμινάκι (παρατηρεῖ ἐκ τοῦ κλειθροῦ) αὐτὴ εἶνε! — Κρατεῖ ἔς τὴν ἀγκυλιά της τὸ μωρό. Τώρα ἔπραψε νὰ ἔλθῃ ὁ κύριος νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του. (ἤχος κωδωνίσκου ἔσωθεν) Σημαίνουν ... μήπως εἶναι αὐτός; Μὲς ἔς τὴν ὥρα ἔρχεται (φεύγει διὰ τῆς κοινῆς θύρας)

ΠΗΝ. (ἐν τοῦ βάθους κρατοῦσα πράγματι σκεπασμένον ὡς παιδίον) Ἐγείνε πλέον! καὶ τώρα φεύγω — καὶ θὰ τὴν πάρω μαζὴ μου. — Τι περίεργον ὅμως, νὰ κάμῃ τόσην τυχρήν δι' αὐτό. Ὅχι, εἶνε πρόρχεις· δὲν μοῦ τὸ βγάξει κἀνεὶς ἀπὸ τὸν νοῦν μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΑΚΤΑΙΩΝ καὶ ἡ ἄνω

ΑΚΤ. (ἐκ τῆς κοινῆς) (Ἡ Ρόζα μοῦ εἶπεν ὅτι...)

ΠΗΝ. Θὰ ὑπάγω εἰς τοῦ πατρός μου...

ΑΚΤ. (Ἄ! ἰδοῦ! κρατεῖ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος... φρουρῶ καὶ φοβοῦμαι μὴ βιάσω τὰς χεῖράς μου εἰς τὸ αἷμά του.)

ΠΗΝ. Ἐμπρός;... θάρρος... ἔ, ὑπάγωμεν.

ΑΚΤ. Ποῦ;

ΑΚΤ. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἀτιμίας σας! Μυταρὸν καὶ ἀποτρόπαιον τέρας, θὰ σὲ φονεύσω! (θέτει τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἐγκληματος.)

ΠΗΝ. Ὅπισω· δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα· εἶνε ὅλον ἰδικόν μου!

ΑΚΤ. Θὰ ἰδωμεν! Ἐλα, ἄθλιον τέρας!

ΠΗΝ. Σταθῆτε!... (παλαίουσιν, ἐν δὲ τῇ πάλῃ πίπτει τὸ ὕψασμι τὸ περικαλύπτρον τὸ ἀντικείμενον, καὶ φαίνεται μία κοῦκλα ὡς παιδίον 8—10 μηνῶν. Ὁ Ἀκταίων ἀρπάζει τὴν κοῦκλάν ἐκ τῆς κεφαλῆς)

ΑΚΤ. Ἄ! τὴν κρατῶ!

- ΠΗΝ. Ἀφήτατέ την, (κρατοῦσα αὐτὴν κάτωθεν)
- ΑΚΤ. Ποτε! (σύρουσι)
- ΠΗΝ. Εἶνε ἰδική μου.
- ΑΚΤ. Δὲν μὲ μέλειξ (ἡ κεφαλὴ τῆς κουκλας ἀποσπᾶται)
- ΠΗΝ.)
- ΑΚΤ.) Ἄ! (κραυγὴ)
- ΠΗΝ. Τῆς ἐκόψατε τὸ κεφάλι (κλαίει)
- ΑΚΤ. Ἄ! ἔγεινα παιδοκτόνος! (ἀφίγει τὴν κεφαλὴν γὰ πτόση καὶ καλύπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του, στρέφον ἀντικρυ τοὺς ὀφθαλμοὺς)
- ΠΗΝ. Θὰ εὐχαριστηθῆτε τῶρα ;
- ΑΚΤ. (Δὲν τολμῶ νὰ στρέψω τοὺς ὀφθαλμοὺς! Τίς οἶδε πόσον αἷμα ρέει !
- ΠΗΝ. Τέρας, θὰ ἰκανοποιηθῆ ἡ μανία σας!
- ΑΚΤ. Ἦδῃ βλέπω τὸ Κκακουροδικεῖον ! τὴν εἰρκτάν!... τὴν λαιμητόμον!...
- ΠΗΝ. Ἀλλὰ πιστεύετε ὅτι θὰ τελειώσῃ ἕως ἐδῶ, ὄχι, θὰ τὴν δώσετε νὰ μοῦ τὴν διορθώσουν.
- ΑΚΤ. (χωρὶς νὰ στραφῆ) Νὰ τὴν διορθώσουν ;
- ΠΗΝ. Βέβαια . . . Σαῖς τὴν ἐχάλασατε.
- ΑΚΤ. Ἐγὼ τὴν ἐχάλασα ;...
- ΠΗΝ. Τί ; θὰ τὸ ἠρνεῖσθε ; Ἰδέτε, τὴν πτωχὴν μου τὴν κουκλίτσα.
- ΑΚΤ. Αἱ ! τί ; τὴν κούκλα ; (στραφεὶς βλέπει τὴν κοῦκλαν) Πῶς ; ἦτο ;
- ΠΗΝ. Ἰδέτε πῶς μοῦ τὴν ἠκατηντήσατε . . .
- ΑΚΤ. Μία κούκλα ! Καὶ αὐτὴν ἐκράτεις κρυμμένην μὲ τόσην μυστικότητα ;
- ΠΗΝ. Βέβαια ... Ἐφοβούμην μὴ μὲ περιπαίξῃς.
- ΑΚΤ. ὦ ! Πηνελόπη μου ! ... γυναῖκά μου, συγχώρησόν με.
- ΠΗΝ. Δὲν εἶσαι πλέον θυμωμένος ;
- ΑΚΤ. Εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καθὼς ἤμην ὁ ζώότερος μεταξὺ τῶν ζῶων. Ἐναγκαλίσου με.
- ΠΗΝ. Ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ πτωχὴ μου κούκλα εἶνε χαλασμένη.
- ΑΚ. (μετὰ τινος ὑπαινιγμοῦ) Πικρηγορήσου, φιλιτάτη . . . ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω νὰ σοὶ δώτω μιὰν ἄλλην.
- ΠΗΝ. Ἀλήθεια ;

ΑΚΤ. Ὀραιοτέραν ... καὶ ἡ ὁποία θὰ τοὶ ἀρέσει πολὺ περισσότερο.

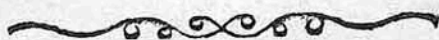
ΠΗΝ. ὦ, ὁποία εὐχαρίστησις!

ΑΚΤ. Καὶ θὰ τὴν νανουρίζωμεν μαζίη.

ΠΗΝ. Ἀλλὰ κάμε γρήγορα.

ΑΚΤ. Δὲ!... τὸ κατ' ἐμὲ θὰ πράξω δ,τι δύναμαι.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Μεταφρ. Τὴν ἄνωθι μονόπρακτον κωμωδίαν μεταφράσας ὅπως τυπωθῆ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους 1890, ἐκδιδομένῳ ὑπὸ τοῦ φίλου κ. Λογοθέτου, ἐσκέφθην ὅπως ἀφιερῶσω τῇ ἀξιοτίμῳ Κα

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΩ

ἀρίστη ἠθοποιῶ, ἣτις πρό τινων μηνῶν τοσοῦτον ἐθέλξει τὸ φιλόμουσον τῆς Ζακύνθου Κοινὸν διδάξασα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ συνειδήσεως μέρη ἀπαιτούμενα οὐχὶ κοινὴν δραματικὴν ἱκανότητα καὶ χάριν ὅλως φυσικὴν, οὐδόλως ὑστερήσασα καὶ ὡς περιπαθῆς καὶ εὐχαρὶς αἰιδός. Πρὸς τὴν ἀξιοτίμον ταύτην Κυρίαν, ἀληθὲς ἀγλαΐσμα τοῦ δραματικῆς θιάσου «Μένανδρος» τοῦ ἐπαξίως διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς φίλου καὶ συμπολίτου ἡμῶν κ. Δ. Ταβουλάρη, ἐπεμψα ἐπιστολὴν ἐξαιτούμενος τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἡμερολογίου προέβαινε καὶ ἡ ἀπάντησις ὑστέρει· ἦλθε τέλος καὶ ἡ σειρά τῆς μονοπράκτου, ὃ δὲ φίλος Λογοθέτης ἐπιέζετο ὑπὸ τοῦ τυπογράφου, διότι ὁ χρόνος ἐπέιγε καὶ ἔδει νὰ δοθῆ τέρμα εἰς τὸ Ἡμερολόγιον. Τό-

τε ἤρξατο ἡ ἐκτύπωσις ἀνευ τῆς ἀφιερώσεως·
Σήμερον δὲ (10ῃ Δεκεμβρίου 1889) ἐλήφθη ἐπι-
στολὴ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῆς ἀξιοτί-
μου Κυρίας Ἀθανασοπούλου εὐμενῶς ἀποδεχομέ-
νης τὴν ἀφιέρωσιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου σπεύδω
νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μεταφρά-
σεως ἔλλειψιν τῆς σχετικῆς ἀφιερώσεως. Δευτέρα
ἔκδοσις ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει, θέλει περιέχη καὶ τὴν
ἐπιστολὴν τῆς μουσολάτριδος Κυρίας Ἀθανασοπού-
λου ἀποχομισιάσης λαμπρὰς ἐντυπώσεις ἐκ Ζακύνθου,
ἧτις τοσοῦτον ἐξετίμητε τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς
τάλαντον.

